

Sterrenouders Gertie, Mireille en Lotte

organiseren babyuitvaarten

# Een kind is zo aanwezig als een kind dat wordt gemist'

Een kind verliezen is het ergste wat je als ouder kan overkomen. Gertie (45), Mireille (43) en Lotte (42) weten helaas hoe het voelt. Alle drie verloren ze één of meerdere kinderen tijdens de zwangerschap. Twee jaar geleden begonnen de drie vriendinnen samen een uitvaartonderneming gespecialiseerd in babyuitvaarten. Als ervaringsdeskundigen tegen wil en dank staan ze nu andere ouders bij in de moeilijkste periode van hun leven.

**Mireille:** "Ik ben moeder van vijf kinderen. Twee aan mijn hand en drie in mijn hart. In 2012 verloor ik twee keer achter elkaar een dochter. Ons eerste meisje Lise overleed met achttienhalve week in mijn buik. Ons tweede

meisje Saar met twintig weken zwangerschap. In 2014 raakte ik opnieuw zwanger, maar ook deze baby - een zoon die we Nik hebben genoemd - overleed toen ik achttien weken zwanger was. We hadden al twee zoons die gezond ter wereld waren gekomen en helaas zijn we nooit te weten gekomen waarom onze andere drie kinderen zijn overleden. Bij alle drie hadden we steeds goede echo's, maar op zeker moment was er plotseling geen hartslag meer.

Na het overlijden van Saar kwam ik in een groot, zwart gat terecht. Ik had nooit verwacht dat ik een kind zou verliezen, maar dat het zelfs twee keer, en uiteindelijk drie keer, moest gebeuren, had ik totaal niet zien aankomen. Toen ik na Lise opnieuw in verwachting was, stond ik er wat naïef in. Ik had er alle vertrouwen in dat het goed zou komen. Ik kende meerdere ouders die na het verlies van een kind alsnog een gezonde baby hadden gekregen en zo zou het bij ons vast ook gaan. Maar helaas liep het anders en het

verdriet dat ik toen voelde was onbeschrijflijk. Ik ging door een heel diep, donker dal, maar na een bepaalde periode lukte het me toch weer om wat licht in de duisternis te zien.

In 2014 besloten mijn man en ik opnieuw voor een kindje te gaan en ik raakte uiteindelijk zwanger van Nik. Toen hij met achttien weken geen hartslag meer had, was ik ook erg verdrietig, maar tegelijkertijd voelde ik een soort berusting. Hoe gek het misschien ook klinkt, ik wist inmiddels uit ervaring dat ik ook dit verlies zou overleven. Maar nóg een keer zwanger worden, nee, dat wilde ik niet meer. Ik had vijf prachtige kinderen van wie ik heel erg veel hield en voor twee van hen mocht ik zorgen. Het was goed zo."

## In shock

**Lotte:** "Net als Mireille heb ik vijf kinderen. Een zoon en vier dochters. Onze derde dochter, Sterre, is na ruim tweeëntwintig weken zwangerschap overleden in mijn buik. Bij de twintigwekenecho bleek er iets mis te zijn, maar ik kon het



'Ik kon het gewoon niet geloven. Wacht maar, dacht ik, dit meisje blijft leven. Alles komt goed...'

gewoon niet geloven. Wacht maar, dacht ik. Dit meisje blijft leven. Alles komt goed. Maar de gynaecoloog kreeg toch gelijk. Ergens was ik ook opgelucht dat Moeder Natuur de keuze had gemaakt. Anders had ik bij vierentwintig weken zwangerschap zelf de keuze 'moeten' maken om haar geboren te laten worden, omdat het echt niet goed was met haar. Ik zal je zeggen, dat had ik als

moeder echt niet gekund. Dus was ik 'blij' dat Sterre me hierbij geholpen had.

Bizar toeval was dat Mireille en ik tegelijk zwanger waren. We woonden bij elkaar in de straat en onze zoons waren vriendjes van elkaar. Toen Mireille plotseling moest bevallen van de stil geboren Lise, vond ik dat echt vreselijk voor haar. Op de dag dat zij de as van Lise ophaalde, kreeg ik tijdens de twintigwekenecho te horen dat onze dochter ook zou overlijden. Ik weet nog goed dat mijn man en ik totaal in shock de straat in kwamen rijden en dat Mireilles man, ondanks zijn eigen grote

## Babyloss Awareness Week

Jaarlijks wordt in oktober wereldwijd stilgestaan bij babysterfte tijdens de Babyloss Awareness Week, dit jaar van 9 tot en met 14 oktober. Verschillende uitvaartondernemingen staan erbij stil. Daarnaast is het op 8 december weer Wereldlichtjesdag. Op deze dag, om zeven uur 's avonds, steken mensen over de hele wereld kaarsjes aan ter nagedachtenis aan overleden kinderen. Ook Houvast Uitvaartzorg staat bij deze dag stil.





**'Ik was lamgeslagen toen ze dood ter wereld kwam. Ik zag haar wel, maar het kwam niet binnen'**

verdriet, vroeg of het met onze baby wel goed ging. Verdoofd schudden we onze hoofden. Ik ging direct naar mijn zus, die twee huizen verder woonde, en Mireille kwam naar ons toe. 'Dit is een heel flauwe grap hè!' zei ze ontredderd. 'Dit kun je niet maken!' Opnieuw schudde ik mijn hoofd. 'Het is geen grap,' zei ik. 'Onze dochter gaat ook dood.' Binnen drie weken

lag ik in dezelfde verloskamer, waar ik beviel van mijn overleden kindje."

### **Tweelingdochters**

**Gertie:** "In 2009 verloor ik mijn tweelingdochters Mees en Linde na bijna vierentwintig weken zwangerschap. Met tweeëntwintig weken had ik vlak na onze vakantie op Sicilië een speldenknopje bloed

verloren. Voor de zekerheid had ik het ziekenhuis gebeld en ik moest langskomen. Daar bleek ik al ontsluiting te hebben. Ik kreeg een noodcerclage. Dat is een bandje om de baarmoedermond, in de hoop deze gedurende de zwangerschap gesloten te houden en zo een vroeggeboorte te voorkomen. De gynaecoloog vertelde dat ze de vliezen echt terug had moeten duwen, voordat ze de boel had dichtgebonden. Vervolgens moest ik helemaal plat. Ik was een 'bommetje', zoals de gynaecoloog het zei. Helaas kreeg ik twee weken later weeën en kon de bevalling niet meer tegengehouden worden. Ik moest mijn man bellen om te vertellen dat hij moest

komen en dat ik ging bevallen. Zonder enige voorbereiding werd ik naar de verloskamers gereden. De weeën waren net zo heftig als bij een voldragen zwangerschap en aan het einde van de dag lagen onze meisjes Mees en Linde in onze armen. Helaas waren ze te jong om buiten de baarmoeder te kunnen overleven."

### **Geen begeleiding**

**Mireille:** "Onze drie overleden kinderen hebben we allemaal mee naar huis genomen. De opvang in het ziekenhuis was top, maar eenmaal thuis waren we echt een beetje op onszelf aangewezen. Er was geen begeleiding. Het enige advies dat we hadden meegekregen, was dat we onze kinderen het best koel konden bewaren. Dus dat deden we ook, in een mandje in de koelkast in de garage. Helaas zag je ze steeds in korte tijd veranderen. Baby's die overlijden in de baarmoeder zijn erg kwetsbaar, vooral bij een termijn van minder dan twintig weken. Lise en Saar hebben we dus na een dag naar het crematorium gebracht en Nik hebben we uiteindelijk in de tuin begraven. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om weer een kindje naar het crematorium te brengen."

**Lotte:** "Sterre heb ik denk ik tien minuten vastgehouden. Ik was gewoon echt helemaal lamgeslagen toen ze dood ter wereld kwam. Het voelde alsof ik geblokkeerd was. Ik zag haar wel, maar het kwam niet binnen. Daarom voelde ik ook niet de behoefte om haar vast te houden. Pas vlak voordat we naar huis zouden gaan en haar in het ziekenhuis zouden achterlaten, durfde ik het aan. Dat kwam vooral door mijn

man. Hij vroeg of ik haar toch niet even wilde vasthouden. Dan wist ik in ieder geval hoe ze voelde in mijn armen en hoe zwaar ze al was. Ik stemde toe, maar ook toen ik haar vasthield, kon ik alleen maar denken: ja oké, dit is mijn kind, maar ze is dood. Dit is mijn dode baby. Pas later kwam het besef en de enorm grote liefde, die ik nu nog steeds voor haar voel. Had ik een andere begeleiding gehad, dan was het misschien anders gegaan. Waarschijnlijk had ik dan wel de behoefte gevoeld om haar ook mee naar huis te nemen."

### **Fruitmandje**

**Gertie:** "Na hun geboorte hebben Mees en Linde de hele nacht naast me in het ziekenhuis gelegen, in een mandje op een koeling. De volgende ochtend kregen we de vraag of we ze mee naar huis wilden nemen. Ik wist niet wat ik moest antwoorden.

**'Ik voelde sterk de behoefte om mijn verlies en verdriet om te zetten in iets positiefs'**

Ik had al twee nachten amper geslapen en we hadden geen idee hoe we dat dan moesten doen, twee dode baby's in huis. Daarom besloten we ze in het mortuarium van het ziekenhuis te laten. Maar het mandje waarin ze lagen, was van de kraamafdeling en moest daar blijven. Zo onpraktisch. Uiteindelijk kwam

een verpleegkundige met een fruitmandje uit de kantine waar we ze in konden leggen. Een paar uur later zaten we thuis in onze tuin plompverloren op een bankje. Het was nauwelijks te bevatten wat er allemaal gebeurd was. Tegelijkertijd had ik er wel alle vertrouwen in dat we Mees en Linde goed hadden achtergelaten. Dit gevoel werd de volgende dag minder. Ik kreeg sterk de behoefte om ze weer te zien en ze bij me te hebben. Gelukkig herinnerde mijn man zich toen dat we een uitvaartzekerheid hadden. Misschien konden zij wel iets voor ons betekenen. En inderdaad, nadat hij alles verteld had, kwamen ze een koeling voor overleden kinderen brengen. Daar bleken we gewoon voor verzekerd te zijn, maar niemand had ons daar in het ziekenhuis iets over verteld. We hadden niet eens geweten dat het mogelijk was,

je overleden kindje gekoeld mee naar huis nemen. Het voelde zo goed om ze thuis te hebben. Zo hebben we op onze eigen manier goed afscheid van hen kunnen nemen."

### **Houvast**

**Mireille:** "Na het verlies van Nik wilde ik heel graag iets met mijn ervaringen doen. Ik ►



had een eigen kinderopvang, maar voelde sterk de behoefte om mijn verlies en verdriet om te zetten in iets positiefs. Ik wilde graag anderen helpen die ook iemand hadden verloren. Daarom ging ik parttime bij een uitvaartonderneming werken en zo leerde ik Gertie kennen.”

**Gertie:** “Ik kom uit de jeugdhulpverlening en zag op een dag een vacature bij de uitvaartonderneming waar Mireille werkte. Een vriendin van mij had kort daarvoor ook haar kindje tijdens de zwangerschap verloren en zij had mij als ervaringsdeskundige bij verschillende dingen om advies gevraagd. Net als Mireille merkte ik dat ik hier meer mee wilde doen. Vandaar dat ik solliciteerde en gelukkig werd ik aangenomen. Ik had al een eigen ontwerpbureau, maar het leek me fijn om dat met elkaar te combineren. Mireille en ik hadden direct een klik. Juist omdat we allebei onze kinderen tijdens de zwangerschap hadden verloren. Onze eerste babyuitvaart samen was heel mooi om te doen. Natuurlijk bracht het me wel even terug naar mijn eigen meiden, maar



Mireille (l), Lotte (m) en Gertie (r)



gebogen naar haar kindje zag kijken, dacht ik vooral: ach, jij zit er nog middenin. Wij gaan jou zo goed mogelijk helpen om hier doorheen te komen.”

**Mireille:** “Al snel kwam het idee om voor onszelf te beginnen. We werkten in een andere provincie, maar toevallig woonden we in dezelfde regio en we wisten dat de aanvragen voor babyuitvaarten daar niet echt liepen. En dat terwijl er

We wilden ons daarom op deze ouders gaan richten met onze eigen uitvaartonderneming, gespecialiseerd in babyuitvaarten. Toen ik Lotte erover vertelde, was zij direct enthousiast. Ze werkte parttime als verpleegkundige en wilde zich graag bij Gertie en mij voegen, om ook vanuit haar eigen ervaringen ouders van overleden kindjes te helpen en te begeleiden.”

### Groot gemis

**Lotte:** “Houvast Uitvaartzorg bestaat nu twee jaar en het blijft prachtig werk om te doen. Ook omdat er nu veel meer mogelijk is dan toen wij onze kinderen verloren. Sinds 2016 bestaat bijvoorbeeld de ‘watermethode’, bedacht door een verloskundige die zelf na vijftien weken zwangerschap haar kindje

verloor. Ze legde haar kindje in een bakje koud kraanwater en ontdekte dat haar baby na één nacht weer mooi roze werd. Het kindje verkleurde dus verder niet, maar werd veel mooier en meer een baby. Wij gebruiken de watermethode al sinds het begin van Houvast. Vaak weten de ouders al dat hun kindje in de buik is overleden of te vroeg geboren zal worden waardoor het ook zal sterven. Door vooraf de mogelijkheden met hen te bespreken, nemen we hun heel wat zorgen uit handen. Ze willen bijvoorbeeld weten of ze hun kindje mee naar huis kunnen nemen, hoe het eruit zal komen te zien, hoe ze het moeten regelen met koelingen, enzovoort. We proberen de ouders zo veel mogelijk gerust te stellen. Stap voor stap kunnen we ze overal mee helpen. We begeleiden de ouders vanaf het moment dat ze ons bellen tot en met het afscheid. Maar na het afscheid breekt een fase van groot gemis aan. Wij blijven ouders vanaf

de zijlijn volgen, als ze dat willen. Vaak hebben we nog contact met ouders nadat we ze begeleid hebben. Dan bellen we ze bijvoorbeeld een maand later en na drie maanden nog eens.”

**Gertie:** “Het voelt zo goed om ouders van een overleden kindje te begeleiden. Wat wij vooral belangrijk vinden, is dat de ouders ook echt als ‘papa’ en ‘mama’ worden aangesproken. Ze zijn immers - al dan niet opnieuw - ouders geworden en dat mogen ze echt niet vergeten. Ondanks het grote verdriet is er vaak ook een groot gevoel van liefde en trots. En dat mag er allemaal zijn.”

### Vertrouwen

**Lotte:** “Vaak vragen ouders of we iets over onze eigen ervaringen willen vertellen. Juist omdat ze willen weten hoe wij met het grote verlies zijn omgegaan. En misschien

hebben gekregen. Ik vertel dan altijd dat mijn man en ik inderdaad nog twee kinderen hebben gekregen. Dat geeft ze vaak een beetje het vertrouwen dat het ooit weer allemaal goed zal komen.”

**Lotte:** “Een nieuw kindje zal je overleden kindje nooit kunnen vervangen, maar het kan wel als heel helend ervaren worden. Tenminste, zo heb ik zelf de komst van ons vijfde kind, dat na Sterre werd geboren, ervaren.”

**Mireille:** “Iedere ouder die wij begeleiden, gaat ons aan het hart. Het liefst blijven we ze op een afstandje volgen en we nodigen ze ook altijd uit voor een lotgenotendag.”

**Lotte:** “Een mooi en goed afscheid van je overleden kindje is zo ontzettend belangrijk. Het draagt bij aan het acceptatieproces en helpt je om uiteindelijk weer de kracht

## ‘Een mooi en goed afscheid van je overleden baby is zó ontzettend belangrijk’

nog wel belangrijker: hoe we uiteindelijk de kracht hebben gevonden om verder te gaan. We zijn daar altijd open en eerlijk in. Ja, het was vreselijk zwaar, maar het is ons uiteindelijk wel gelukt om ons leven weer betekenis te geven. Iedereen doet dat op zijn of haar eigen manier.”

**Gertie:** “We krijgen ook vaak de vraag of we na onze overleden kindjes nog andere kinderen

te vinden om je leven weer op te pakken. Toch zul je als sterrenouder, zoals dat zo mooi heet, nooit je overleden kindje of kindjes vergeten. Geen kind is zo aanwezig als een kind dat wordt gemist.” ■

**Wil je meer weten over Houvast Uitvaartzorg of in contact komen met Mireille, Gertie en/of Lotte? Kijk op [www.houvast-uitvaartzorg.nl](http://www.houvast-uitvaartzorg.nl).**

‘Toen ik die moeder naar haar kindje zag kijken, dacht ik: wij gaan jou hiermee helpen’

tegelijktijd besepte ik ook heel goed dat het deze keer om een ander kindje ging. Toen ik die moeder over het mandje

ook in onze eigen regio wel degelijk kinderen overleden tijdens de zwangerschap of rondom de geboorte.